

veljača 2024.

Pohod

broj 17. TROMJESEČNIK UDRUGE HRVATSKA ZA ŽIVOT

ISSN 2706-5197

BESPLATAN PRIMJERAK

Ovaj tromjesečnik dar je zajednici
za izgradnju kulture života.

U ovome broju:

ARGUMENTIRANO ZA ŽIVOT

vlč. Luka Slijepčević:
Pro-life knjiga koju jednostavno trebate imati

40 DANA ZA ŽIVOT

Petra Milković:
10 godina djelovanja inicijative »40 dana za život« u Hrvatskoj

NAŠI MOLITELJI

Tihomila Viljetić:
Ljubiti bližnje i nerođene molitvom srca i djelima

REPORTAŽA

Kristina Pehar:
Na naša vrata kucaju žene koje su odlučile reći »DA« životu i koje su zbog toga odbačene

SVJEDOČANSTVO

Petra Rukavina:
Borba za nerođene je poziv za sve

VIŠE NISU SAME

Lidija Ristić:
Dijagnoze odlaze, ljubav ostaje

40 DANA ZA ŽIVOT
HRVATSKA
10 GODINA

Uvodna riječ predsjednika udruge »Hrvatska za Život«

Nisam tip čovjeka koji pamti datume niti sam onaj koji s punim žarom sudjeluje u organizaciji slavlja povodom važnih obiteljskih obljetnica.

Ipak, mnogima je to veoma važno. Pravi je primjer moja mama Marija, koja ima poseban dar pamćenja datuma svih rođendana, »krštendana«, »krizmodana«, malih i velikih blagdana, svetkovina, zatim pamćenja »nonsens« informacija, poput: koje se godine dogodio biblijski potop, na koji je datum Andreo objavio pastirima da im se rodio Spasitelj, na koji se datum obratio sv. Augustin, kad je netko prije deset godina dobio srčani udar ili ga je ugrizao pas, pa onda kad se pokliznula susjeda i slomila ruku? – i tome slično.

Jednom sam joj kazao: »Ti bi, mama, dobila kod mog profesora biskupa Ivana Šaška čistu peticu iz liturgijskog kalendarja. Pitaš se zašto? Pa zato što ni on ne zna to što ti znaš.«

A mene često zove da me upozori na najosnovnije: »Ante, danas ti je kumu Hrovoju rođendan«, »Jesi li čestitao kumi Ivani imendant?«, »Za dva tjedna je Sari i tebi obljetnica vjenčanja«, a ja najčešće odgovorim širom otvorenih očiju: »Joj, da! Hvala, mama.« I onda se javim slavljenicima kao obzirni i veliki prijatelj ili pridem svojoj ljubljenoj Sari te je zagrlim i poljubim kao pravi romantik.

Mama se uvijek maksimalno trudila da sve navrijeme pripremi za prigodna obiteljska slavlja. Sve je trebalo biti na visokoj razini. Od nas je djece tražila da sve igračke kupimo i spremimo u odgovarajuće kutije i nije dopuštala da išta od tih stvari sakrijemo »pod tepih«, a sve zato da se mi i naši gosti osjećamo ugodno i zadovoljno. Naučila nas je dakle kako cijeniti i poštovati i sebe i druge. Na tome smo joj trajno zahvalni.

Sada uviđam da je to dobro, da je to lijepo, da je to važno. I zato danas i u ovoj godini, kad obilježavamo 10 godina postojanja inicijative »40 dana za život« i udruge »Hrvatska za Život«, pokušavam sa svim članovima organizacijskih timova učiniti sve kako bismo dostojanstveno, jednostavno i skladno kroz čitavu godinu na prigodan i prikladan način odali zahvalu Bogu i približili ljudima dosadašnje plodove rada.

Kako bismo sve pojednostavnili, naglasak smo stavili na sjećanje. Radosno i zahvalno sjećanje, ne iz obvezе ili prigodno, već iz duševnog mira i punine srdaca. Ono što najviše volim jest prisjetiti se *divnih djela koja nam učini Svesilni*.

Zato ćemo se spominjati Njegovih djela ljubavi u proteklih 10 godina (misa zahvalnica, susreta s biskupima i svećenicima, dobročiniteljskih večeri, korizmenih i jesenskih bdjenja pred bolnicama i domovima zdravlja, posebno moralnih, duhovnih i materijalnih potpora trudnicama). Sve ćemo to prožeti prisjećanjem.

I Isusu se od desetorice ozdravljenih gubavaca vratio samo jedan da mu zahvali *slaveći Boga na sav glas*.

I mi želimo na sav glas zahvalno svjedočiti o mnogim duhovnim oslobođenjima i izlječenjima, spašenim dječjim životima od pobačaja, udomljenoj i posvojenoj djeci, izlječenju rana pobačaja. Sve se to počelo zbirati nakon što smo se odazvali na Njegov poziv 2013. godine, a službeno s aktivnostima započeli 2014. godine. Tad smo učili hodati, danas trčimo maraton; u početku smo zasadili goruščino zrno, danas gledamo razgranato stablo. »Sve velike stvari nastaju od onih u početku malenih« (Vjekoslav Bajšić). Ali samo s Božjim blagoslovom; čovjek sadi, a Bog daje da raste.

Znajući da čovjek najbrže zaboravlja na zahvalnost (što je ustvrdio već Aristotel prije 2500 godina), mi smo svjesno odlučili odgovoriti na biblijski poziv: »čovječe, sjeti se!«

Od raznih »sjeti se«, vrhunac je Isusov: »... ovo činite meni na spomen.« Biblijsko poimanje spominjanja i sjećanja nadilazi puko sjećanje i posvjećuje neraskidivu blizinu i ljubav Boga prema čovjeku i čovjekovu uzvišenost.

I zato ti želim dobro sjećanje. A u sadašnjem trenutku izlječenje i oslobođenje od svakog oblika ropstva. Sjeti se da je Bog taj, ne ja, koji te otkupio i izveo iz ropstva. Prihvativmo danas tu činjenicu (tu stvarnost!) i spremno predajmo Bogu okove zla pobačaja, bludnosti, psovke i sve ono što nam je zatrovalo dušu (život).

A ja ću sada sa svojom mamom sjesti i popiti *kavu sjećanja i zahvalnosti* za svu moralnu, savjetodavnu, molitvenu i materijalnu potporu koju mi je s ljubavlju i velikodušno pružala s tatom Ivanom u proteklih 10 godina apostolata za život.

Na kraju ću je svakako zamoliti za još pokoji savjet u vezi s organizacijom planiranih slavlja.

Ante Čaljušić

Pohod: magazin za život,
tromjesečnik udruge
»Hrvatska za Život«

Veljača 2024. - 17. broj

Izdavač: Hrvatska za Život,
Đordićeva 6, 10000 Zagreb

Glavni urednik: dr. sc. Krunoslav Puškar

Članovi uredništva: Ante Čaljušić, Lidija Dugan, Petra Milković i Marija Šošić

Autori: Petra Milković, Kristina Pehar, Lidija Ristić, Petra Rukavina, vlč. Luka Slijepčević, Matija Šimunović, Tihomila Viljetić

Grafička obrada: Petar Krešimir Ćavar

Programiranje: Mladen Abaz

Fotografija na naslovnici:
Dareios Photography/Dario Zürchauer

Pretplata 40danazivot@gmail.com
na časopis: ili 091 724 1044 (Dijana)

Zabranjeno je svako umnažanje, objavljivanje i distribuiranje cijelog ili dijela ovog časopisa bez dozvole uredništva.

Donacija za udrugu »Hrvatska za Život« - IBAN: HR48 2340 0091 1106 9825 3
(za inozemstvo: SWIFT PBZGHR2X)

U ovome broju:

AZZ

3-4

ARGUMENTIRANO ZA ŽIVOT

vlč. Luka Slijepčević:

Pro-life knjiga koju jednostavno trebate imati

40D

5-6

40 DANA ZA ŽIVOT

Petra Milković:

10 godina djelovanja inicijative »40 dana za život« u Hrvatskoj

NM

7-8

NAŠI MOLITELJI

Tihomila Viljetić: Ljubiti bližnje i nerodene molitvom srca i djelima

R

9-10

REPORTAŽA

Kristina Pehar:

Na naša vrata kucaju žene koje su odlučile reći »DA« životu i koje su zbog toga odbačene

S

11-12

SVJEDOČANSTVO

Petra Rukavina:

Borba za nerodene je poziv za sve

VNS

13-14

VIŠE NISU SAME

Lidija Ristić:

Dijagnoze odlaze, ljubav ostaje

Riječ glavnog urednika

Dočekali smo i »okruglu« desetu godišnjicu inicijative »40 dana za život« i udruge »Hrvatska za Život«, koju će obilježiti godina prisjećanja na sve ono čemu smo svjedočili i godina nadanja svemu onome čemu tek želimo posvjedočiti, godina zahvalnosti na onome što je bilo i godina radoznalosti oko onoga što će tek biti. Ukratko, ovo je godina kad se s radošću povlači crta i zbrajaju plodovi.

Brojni spašeni životi za koje znamo, obraćenja medicinskih djelatnika, iscijeljenja rana pobačaja kod žena i muškaraca, pad broja pobačaja i rast broja poroda u pojedinim bolnicama, veća otvorenost bračnih parova životu... Samo su neki od plodova kojima je tijekom ovih 10 godina posvjedočila naša Inicijativa i Udruga, zahvaljujući kojima tema pobačaja više nije tabu tema u našem društvu.

Naravno, treba zahvaliti i brojnim predanim i samoprijegornim moliteljima, čije su molitva i žrtva izmolile ovu sve veću preobrazbu našeg društva, kao i izgradnju kulture života u našoj domovini. Bez njih i bez mnogih dobročinitelja koji svojim donacijama pomažu pojedincima i obiteljima u potrebi za koje brinemo, sve što radimo ne bi imalo baš nikakva smisla.

S vama smo, dragi čitatelji, u kratkom vremenu postali vodeća hrvatska *pro-life* udruga s mnogim programima i projektima koji bi sami po sebi vrlo lako mogli postati zasebne udruge. Širok spektar našeg djelovanja potvrđuje i bogat kalendar događanja, koji, između ostalog, možete pogledati na stražnjim koricama ovoga broja. Međutim, ovo je samo dio događanja kojima ćemo obilježiti ovu desetu, jubilarnu godinu našeg djelovanja.

Također ćemo i u ovogodišnjim brojevima *Pohoda* podijeliti dio tog slavljeničkog ozračja, izdvajajući naše programe i projekte, naše molitelje i dobročinitelje, svjedočanstva pojedinaca kojima je Bog stavio na put našu Inicijativu i Udrugu i kojima je Bog tako promjenio život.

U prvom ovogodišnjem, 17. broju predstaviti ćemo tako našu inicijativu »40 dana za život«, neke od njezinih najpredanijih molitelja, ali i jednu majku kojoj je Inicijativa doslovno promijenila život. Neka nam članci i ovog broja *Pohoda* budu na poticaj za daljnju borbu za život, ali i neka u nama probude zahvalnost i poniznost, što nas Bog i dalje koristi za širenje svoga kraljevstva unatoč našoj malenosti i slabostima.

dr. sc. Krunoslav Puškar

ARGUMENTIRANO ZA ŽIVOT

Pro-life knjiga koju jednostavno trebate imati

Piše: vlč. Luka Slijepčević,
župnik Župe Veliko Trgovišće
i upravitelj Župe Velika Erpenja

U slobodno se vrijeme bavim prošlošću. Doduše, ne tako davnom. Učeći povijest shvatio sam da su sva rješenja za naše probleme sakrivena u prošlosti. A opet, na prošlost se gleda kao na nešto starinsko i nazadno. I tu je nastala drama svijeta u kojem živimo. Kad smo prekinuli našu povezanost s prošlosti, na neki smo način ostali bez kompasa i na neka pitanja bezuspješno tražimo odgovore.

Čak se i u Crkvi danas pogledi prema prošlosti ocjenjuju opasnima. Zaboravljamo na Isusove riječi koji pismoznanca upućenog u kraljevstvo nebesko uspoređuje s čovjekom domaćinom koji iz svoje riznice iznosi novo i staro (Mt 13, 52). Zato danas u Crkvi imamo podjelu na one koji žive u prošlosti i boje se budućnosti te, s druge strane, na one koji se boje prošlosti i žele još moderniju i otvoreniju Crkvu. Izgleda kao najveći izazov živjeti u sadašnjosti, poštivajući prošlost, i u Božje ruke staviti budućnost.

Cijeli ovaj uvod služi tome kako bih progovorio o dva pojma kojima se poslužio autor knjige *Argumentirano za život*, a koji dolaze iz prošlosti.

Prvi je pojam apologetika. Njome se bave apologeti. Apologeti su ranokršćanski pisci koji dokazuju absurdnost optužbi, ali i mitova, koje se iznose protiv kršćana. Apologeti nastoje koristiti jezik svojih kritičara i približiti im kršćanstvo. Oni su vrsni poznavatelji svjetovne filozofije i upravo kroz svjetovnu misao približavaju svijetu kršćanstvo.

Za apologetiku su važne Petrove riječi: »Naprotiv, Gospodin – Krist neka vam bude svet u srcima vašim, te budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama, ali blago i s poštovanjem, dobre savjesti da oni koji ozloglašuju vaš dobar život u Kristu, upravo oni budu postiđeni za što vas potvaraju« (1 Pt 3, 15).

Je li apologetika obrana vjere? U prošlosti je apologetika bila obrana vjere, disciplina koja se učila na teološkim učilištima. Mislim da tu staru disciplinu trebamo i dalje koristiti, ali na novi način. Kako? Obrana vjere nije evandeoski izraz, jer obrana prepostavlja borbu. Jedina borba na koju smo pozvani jest borba protiv zla u nama i oko nas.

vlč. Luka Slijepčević

Po uzoru na Isusa, kršćanin ne bi trebao imati neprijatelje. Drugi mogu biti neprijateljski raspoloženi prema nama, ali mi ne smijemo biti neprijateljski raspoloženi prema drugima.

[Meni je ova knjiga pomogla, uz odlične argumente za rasprave, ali blago i s poštovanjem, da pokušam pronaći sebe u pokretu za život i da se stavim na raspolaganje, koliko mogu.]

Što je onda apologetika? Rekao bih jednostavno rješavanje nesporazuma, mitova i optužbi koje svijet ima prema nama. I naglasak je na Petrovim riječima: *blago i s poštovanjem!* Osobito onda kada vidimo nešto što nas boli i teško nam je gledati. *Blago i s poštovanjem!*

Zašto je apologetika nestala? Mislim da je to dobro pitanje. Čini se da je u svijetu koji sve relativizira, u svijetu koji sve stavlja na istu razinu, postalo vrlo neugodno reći da je kršćanstvo jedina prava vjera. I mi stalno slušamo ljudi kako govore da su sve vjere iste i da su vjere pokretači sukoba i ratova. S tim se ne mogu složiti jer želim vjerovati da niti jedan vjernik ne želi namjerno oduzeti život drugom čovjeku bez obzira na to koje vjere bio. Da su se vjernici i iskoristivali, to se mogu složiti. Uostalom, to i mi doživljavamo pred svake izbore kad nam se u crkvama i na proštenjima pojavljuju pojedinci koje traže naše glasove. Ako kršćaninu nije jasno da je njegova vjera jedina prava, onda bolje da je promjeni i nađe onu koja je jedina prava.

Mi vjeru doživljavamo kao plod našeg rođenja u kršćanskoj okolini. Kao nešto što nam je društveno uvjetovano. Kao skup običaja. I zato se u našem životu ništa ne mijenja, jer vjeru na doživljavamo kao nešto jedino pravo, nešto najvažnije za život, nešto na čemu stoji ili pada cijelo moje postojanje.

Predstavljanje knjige *Argumentirano za život* autora Krunoslava Puškara u Zagrebu 2023. godine

Apologetiku smo pretvorili u nekakav socijalni odnos sa svijetom i jako pazimo da ne bismo rekli svijetu istinu o kršćanstvu. Zato smo se izgubili. Zato niti sami ne znamo koja nam je svrha. I onda u društvu, kad kreće rafalna paljba po Crkvi, mi postanemo manji od makova zrna i ne znamo što bismo rekli.

Živimo u društvu koje se u raspravama koristi vrijedanjem i galamom. Naše su rasprave ostale bez argumenata. To je zadaća apologetike, dati nam argumente. Te nam argumente u ovoj knjizi daje autor. Podsjećam još jednom, tim argumentima trebamo se služiti: *blago i s poštovanjem!*

Druga tema, vrlo aktualna u prošlosti je kazuistika. Kazuistika je bila dio kršćanske moralne teologije. Dakle, u prošlosti se raspravljalo o slučajevima, latinski *casus*, koji se nisu znali riješiti. Postavio se slučaj i određena bi skupina zajedno tražila rješenje, ali u svjetlu evanđelja i vjere. Tako su se, naprimjer, župnici nekog područja nalazili zajedno i onda bi jedan iznio slučaj koji nije znao riješiti, pa bi zajedno tražili rješenje na temelju evanđelja i teologije. Kazuistika je davala rješenja i objašnjenja. Nešto što danas nedostaje.

Zašto je kazuistika nestala? Zato što živimo u vremenu kad mi sami sve najbolje znamo, i neće nama nitko govoriti što je ispravno i što bismo mi morali. Uostalom, tko bi se nama i usudio nešto reći, kad smo uništili svaki autoritet. Moralne vrijednosti koje su držale civilizacije stoljećima, sveli smo na ono što nam se sviđa ili ne sviđa. Mi danas sve znamo, ako ne znamo mi, *Google* zna.

Iako je kazuistika dobar dio povijesti bila dio kršćanske teologije, mi smo je izbacili. Zanimljivo je da su filozofija i pravo zadržali kazuistiku. Autor u ovoj knjizi donosi životne primjere ili slučajeve koje objašnjava i nudi rješenja. Rješenja se ne nameću

ili ne nalaže, ona se predlažu. Jednako je i s vjerom. Vjera se ne nameće niti nalaže, ona se predlaže. Uvijek svjesni da vjera koju predlažemo drugima može biti odbijena. I tada to ne treba doživjeti kao osobno odbijanje.

Mislio sam da je važno progovoriti o apologetici i kazuistici, a sada bih progovorio o osobnom doživljaju knjige. Stvarno me oduševila ta povjesna metoda koja donosi prigovore onih koji ne razmišljaju kao mi, te daje odgovore, pojašnjenja, osobito argumente i nudi rješenja. Na dosta argumenata zastao sam i rekao sâm sebi: pa kako se toga nisam sâm sjetio!

S druge stane, ova je knjiga bitno utjecala na promjenu mog osobnog pogleda na inicijativu »40 dana za život«. Meni je ova knjiga pomogla, uz odlične argumente za rasprave, ali *blago i s poštovanjem*, da pokušam pronaći sebe u pokretu za život i da se stavim na raspolažanje, koliko mogu.

U svakom slučaju, ovu knjigu trebate imati! Čestitam autoru i potičem ga da na sličan način obradi i druga pitanja ili probleme s kojima se kao vjernici susrećemo.

HRVATSKA ZA ŽIVOT

Vlč. Luka Slijepčević samo je jedan od oduševljenih čitatelja knjige *Argumentirano za život*. Pomoću ovog QR koda možete pročitati potpore knjizi, a samu knjigu možete naručiti javljanjem na mail kontakt@hrvatskazazivot.com.

40 DANA ZA ŽIVOT

10 godina djelovanja inicijative »40 dana za život« u Hrvatskoj

Piše: Petra Milković,
predsjednica inicijative »40 dana za život«
i dopredsjednica udruge »Hrvatska za Život«

Dočekali smo i tu veliku 10. obljetnicu inicijative »40 dana za život« u našoj domovini. Prije 10 godina jedno je maleno stado prvi put stalo ispred bolnice Sestara milosrdnica u gradu Zagrebu kako bismo bili glas onih koji nemaju glasa, glas nerodenih.

Bog me pripremao za taj trenutak. Prvo mi je tiho, kako samo On to zna, stavio poziv u srce. Sredinom srpnja 2013. bila sam na jednoj konferenciji i čula mnogo izvrsnih svjetskih i europskih organizacija, koje na različite načine čine dobro i pomažu mnogima. No niti jedna od tih priča nije bila ona koju bih mogla zvati – moja priča. Tek pred kraj konferencije priatelj me upoznao s jednom djevojkom. Rekao je da će mi reći nešto o inicijativi »40 dana za život«. Nikad nisam čula za taj pokret, ali, hajde, poslušala sam tolika svjedočanstva, mogu i ovo. Maryssa mi je prišla i rekla: »Znaš, prošle smo godine zahvaljujući Inicijativi zatvorili dvije klinike za pobačaje u Londonu.« Taj se trenutak u meni zapalila vatra. Tiho, nenametljivo, kroz ovu predivnu, poniznu djevojku, Gospodin je progovorio mome srcu, zapalio vatru koja gori za najveću *pro-life* inicijativu i 10 godina kasnije.

*Bog me pripremao za taj trenutak.
Prvo mi je tiho, kako samo On
to zna, stavio poziv u srce.*

Gospodin je tada tiho i nenametljivo, u lahoru i povjetarcu, odgovarao i na molitve našeg Ante Čaljkušića, koji je želio znati gdje ga On želi, kamo ga dalje šalje. Dobio je Božji odgovor na Božić 2013. i tad su nam se putevi spojili. Pokrenuli smo inicijativu »40 dana za život« u Hrvatskoj, krenuli iz malene učionice u Župi sv. Josipa na zagrebačkoj Trešnjevki, na Dan života 2. veljače 2014. prvi put stali ispred bolnice Sestara milosrdnica, i onda, tu korizmu, 12 sati dnevno bdjeli ispred iste bolnice punih 40 dana.

Tijekom ovih 10 godina znamo za više od 150 spašenih dječjih života! Majke, očevi, obitelji, medicinsko osoblje – promijenjeno, obraćeno, radosno, ispunjeno!
Više od 20 000 ljudi dosad je bdjelo ispred bolnica i domova zdravlja diljem naše domovine.

Sanjali jesmo, ali nismo znali što Bog planira za nas. Jedan po jedan grad se javlja da želi sudjelovati u ovome velikom djelu, najvažnijem što možemo činiti, u spašavanju života onih koji se ne mogu sami braniti. Već smo sljedeće kampanje imali uključenih 6 gradova, pa 10, pa 20, i tako dalje, sve dok nismo dosegnuli stabilnih 36 gradova i 38 mjesta bdjenja te mnoge druge gradove koji nam se pridruže molitvenom podrškom za vrijeme trajanja kampanje miroljubivog bdjenja.

Vrlo jednostavan, a tako moćan način koji počiva na tri glavna stupa: **1. molitva i post** – jer kako Gospodin u Svetom pismu kaže, neki se zlodusi mogu izgnati samo molitvom i postom (usp. Mk 9, 29); **2. miroljubivo bdjenje** – dva puta godišnje, po 40 dana (biblijска simbolika broja 40) bdijemo ispred bolnica, domova zdravlja, klinika za pobačaje u cijelom svijetu kako bismo bili posljednji znak nade i prvi znak ljubavi majkama i očevima koji dolaze na pobačaj, ili izlaze iz bolnica i klinika nakon što su napravili pobačaj; **3. osvješćivanje lokalne zajednice** – rad upravo na tome da svaka lokalna zajednica sazna da se u njihovoj bolnici, domu zdravlja, klinici za pobačaje, u njihovu kvartu, događa masakr, i nevinoj djeci biva oduzet život ispod majčina srca, a majke, očevi, medicinsko osoblje, svi oni koji su poticali na taj strašan čin, zauvijek ostaju promijenjeni i duboko ranjeni.

Dan života, 2014. - prvo bdjenje u Zagrebu

Ova tri jednostavna stupa Inicijative donijela su dosad mnoge plodove. Tijekom ovih 10 godina znamo za više od 150 spašenih dječjih života! Majke, očevi, obitelji, medicinsko osoblje – promijenjeno, obraćeno, radosno, ispunjeno!

Više od 20 000 ljudi dosad je bdjelo ispred bolnica i domova zdravlja diljem naše domovine. Iz Inicijative se razvila i udruga »Hrvatska za Život«, krovna *pro-life* udruga u našoj domovini koja nizom programa i projekata osvješćuje javnost o ljepoti ljudskog života od prirodnog začeća do prirodne smrti.

Da, 10. rođendan sigurno je vrijeme da izdvojimo važne brojke. Ali, nisu to samo brojke. To su imena, priče, svjedočanstva, prijateljstva, čak i kumstva... Svako od tih više od 150 djece ima svoje ime. Primjerice, djevojčica Nika koja pohađa već drugi razred osnovne škole posebno mi je prirasla srcu. Svatko od nas ima neku posebnu priču, a za mene je to Nika. Jedan dan zazvonio mi je mobitel. Zvao me Nikin stric. Točno znam i danas što sam u tom trenutku radila i gdje sam bila. Opisao je cijelu situaciju i odmah smo dogovorili susret. Naravno, tražio nas je i molitvu da Nikina majka pristane na taj razgovor. S njom su prvo razgovarale dvije žene, supruge i majke iz naše zagrebačke Inicijative. Iako nije bila baš uvjerenja, svejedno je pristala i na susret sa mnjom. Našle smo se »kod sata« kao i tisuće i tisuće Zagrepčana kroz mnogo godina... Samo, naš je susret bio poseban. Bio je to susret života. Kasnije mi je posvjedočila da nikad neće zaboraviti taj moj zagrljaj. Iako joj je bilo čudno da je nasred Trga bana Jelačića grli neka nepoznata osoba, svejedno je u srcu znala – znala je da nije sama, i da će sve biti u redu. Kako smo se osvjedočili više od stotinu puta dosad – kad život pobedi, sve sjedne na svoje mjesto, sve bude dobro.

Svaku kampanju miroljubivog bdjenja vjerujemo i želimo da nam ona bude zadnja. Ne jer smo umorni. Nego zato što znamo da Gospodin priprema pobjedu. Da Gospodinu trebamo dati svoju vjeru, svoje ruke, noge, i sve što može poslužiti kao oruđe, a On će iskoristiti sve naše talente i kultura života će pobijediti!

Ova će korizmena kampanja Inicijative biti jedna od najvećih kampanja dosad. Pomoći ovog QR koda možete pogledati gdje će se sve u Hrvatskoj moliti ove korizme.

NAŠI MOLITELJI

Ljubiti bližnje i nerodjene molitvom srca i djelima

Piše: Tihomila Viljetić, dokoordinatorica zajednice »Vjera i svjetlo« Hrvatske provincije

Zajednica »Vjera i svjetlo« (VIS) međunarodni je duhovni pokret, nastao na hodočašću u Lourdesu 1971. U Hrvatskoj postoji od 1993., a u Vinkovcima od 2003. Zajednica VIS, »Srce sv. Vinka Pallottija Vinkovci«, započela je svoje djelovanje 21. prosinca 2003. u Župi sv. Vinka Pallottija u Vinkovcima. Ovog Božića proslavili smo svoj jubilarni, 20. rođendan i 20 godina djelovanja u ovoj župi.

U srcu naše zajednice su osobe s intelektualnim teškoćama, njihovi roditelji i prijatelji. Zajednica je rođena iz želje kako bi osobe s intelektualnim teškoćama i njihove obitelji pronašle svoje mjesto u srcu Crkve i u društvu. Zajednica VIS vjeruje da svaka začeta osoba ima pravo na život te biti prihvaćena i voljena, bez obzira na njezine mogućnosti i slabosti. VIS je zajednica ljubavi i prijateljstva u kojoj je svaka osoba iznimno vrijedna, a sa svojim talentima koji su joj darovani ima svoju ulogu i poslanje.

Ova je zajednica prepoznata u našem gradu pa smo brzo rasli i dvaput se dijelili. Tako u Vinkovcima imamo tri zajednice VIS, živimo isto poslanje i zajedno rastemo u zajedništvu, ljubavi i prijateljstvu. Puni energije, entuzijazma i našeg kršćanskog zauzimanja, i nakon 20 godina još uvijek čuvamo svoju zajednicu.

Usprkos razvoju i nastojanjima zajednice VIS, osobe s intelektualnim teškoćama i dalje su po strani. Međutim, VIS kao oaza mira, radosti, zajedništva i ljubavi šalje nam poruku: »okrenimo se prema najmanjima«.

Održavamo svoje redovite mjesecne, tematske susrete, te smo jedan mjesec na susret trebali pozvati jednu kršćansku zajednicu koja ima slične ciljeve kao i mi. U to sam vrijeme bila koordinatorica zajednice i predložila sam koordinacijskom timu da bi bilo dobro pozvati na naš susret članove udruge »Betlehem« iz Vinkovaca. Oni se bore za kulturu života, a mi u zajednici stalno naglašavamo kako je svaki život »Božji dar«. Bilo je to u rano proljeće 2015. godine.

Tihomila Viljetić

Odazvalo se nekoliko njihovih članica te su nam one rekле kako upravo započinje korizmena kampanja inicijative »40 dana za život« i kako će se moliti u bolničkoj kapelici svaki dan po jedan sat i to svaki dan u tjednu neka druga zajednica. Mi smo odmah prihvatili moliti ponedjeljkom.

[Velika je milost biti Kristov vojnik, s krunicom u ruci, u borbi za život. Jesmo maleni, ali u sebi imamo čista i bezazlena srca.]

Priključila sam se tako inicijativi »40 dana za život«, jednoj maloj grupici molitelja pred ginekološkom ambulantom. Moram priznati da prvih nekoliko dana molitve pred Domom zdravlja i nije bilo baš ugodno. Svi su nas gledali kao ljudake i u jednom sam trenutku pomislila ima li to stajanje na ulici smisla... Isti mi je trenutak prošlo kroz glavu jedno moje razmatranje iz ignacijanskih duhovnih vježbi: »Svjeđoći svoju vjeru i živu riječ na ulicama i trgovima.« Tad sam pomislila: »Kako ja mogu naviještati živu riječ na ulicama i trgovima? Kako? Gospodine, ja to ne mogu! Što tražiš od mene? Ako to želiš od mene, pokaži mi i daj da to mogu prepoznati.« Pokazao mi je!

Već za sljedeću, jesensku kampanju 2015. predložila sam svojoj zajednici da mi se pridruži. Tako se svake sljedeće kampanje sve više roditelja s djecom s intelektualnim teškoćama i prijatelji iz sve tri vinkovačke zajednice priključivalo. Od tada molimo sva ke kampanje dvaput godišnje po 40 dana u tri skupine, svaka po sat vremena. Dakle, svaki dan molimo tri sata. Uz Božju pomoć, nikad nas nisu spriječile vremenske neprilike. Bilo je kiše, vjetrova, nevremena i velikih minusa. Sjećam se jedne proljetne kampanje. Bio je danima snijeg do koljena i minus 17. Dobro smo se obukli, obrazi su se rumenili, prsti su nam se sledili, no srce nam je gorjelo.

Gospodin nam je blizu. On je naša snaga. Ne mogu opisati koliko sam Gospodinu zahvalna što me pozvao, zajedno sa zajednicom VIS, u inicijativu »40 dana za život«. Velika je milost biti Kristov vojnik, s krunicom u ruci, u borbi za život. Jesmo maleni, ali u sebi imamo čista i bezazlena srca. Osobe s intelektualnim teškoćama imaju osobiti dar da nas pozivaju na ljubav. Ne da budemo moćniji i uspešniji, već nas pozivaju na odnos koji je na razini jednog saveza, dubokog osjećaja da smo stvoreni jedni za druge.

Osjećamo kako su Bogu mile naše molitve i žrtve iz ljubavi za one koji nemaju glasa. Sa svojim roditeljima i prijateljima, oni srcem mole da se sve začete bebe rode. Čovjek je Božja kruna stvaranja, najuzvišeniji dar i najmoćnije oružje ljubavi. Zato ako misliš da ti ne možeš stati pred bolnicu, ginekološku ambulantu, želim ti poručiti: »MOŽEŠ«, jer si savršen, ljubljen i živ.

Zato svojim miroljubivim bdjenjem pred bolnicom, s krunicom u ruci, možeš biti najmoćnije oružje ljubavi. Svaki je život svet i dar od Boga. Stani s nama, sa zajednicom »Vjera i svjetlo«, pred bolnicu, ginekološku ambulantu. Stoj na svjetlu i doći će kraj tami. O kako je velik Gospodin! Kad Mu otvorimo svoje srce i kad Mu se stavimo na raspolažanje, velike milosti i blagoslovi stižu na nas i naše obitelji.

Nedavno smo proslavili Isusov rođendan i poželjeli smo da mali Isus uvijek živi u našim srcima. Svako začeto dijete, pod majčinim srcem, upravo je taj mali Isus! Molimo za roditelje da im Gospodin daruje ljubavi i hrabrosti i svome djetetu sačuvaju život. Bog je LJUBAV koja prašta, podiže, snaži, ohrabruje... Radujmo se jer smo od Boga ljubljeni. Ljubimo jer ljudi činimo više ljudima ljubeći ih i služeći im.

Tihomila nam može mnogo toga reći o ljubavi i služenju. Pomoću ovog QR koda poslušajte njezino gostovanje u emisiji *Put srca* Radija Mir Međugorje, u kojoj se osvrnula na ljubav i služenje osobama s invaliditetom i teškoćama u razvoju.

REPORTAŽA

Kristina Pehar: Na naša vrata kucaju žene koje su odlučile reći »DA« životu i koje su zbog toga odbačene

U ovome broju Pohoda donosimo razgovor s Kristinom Pehar, članicom udruge »Majka Krispina« iz Međugorja, koja pomaže ženama u kriznim situacijama, osobito tijekom neplaniрanih trudnoća.

Udruga »Majka Krispina« je kršćanska zajednica koja već dugi niz godina pomaže ženama u nevolji. Sami početci rada zajednice vezani su za Majčino selo u Međugorju. U srcu jedne školske sestre franjevke Hercegovačke provincije Krista Kralja, sestre Bonifacije Barbarić, rodila se misija pomoći ženama u nevolji koje su sve češće kucale na vrata Majčina sela.

Tako je uz pomoć dragog Boga i nebeske Majke Marije sestra Bonifacija, uz suradnju s Desom Jelavić, i krenula u ovu misiju. S vremenom je misija premještena u druge prostore te je danas pravno i fizički odvojena od Majčina sela. Dana 16. prosinca 2005. godine službeno je registrirana kao udruga za pomoć i rehabilitaciju nezbrinutih trudnica, ali vrlo često proširuje svoju misiju te pomaže ženama i djeci žrtvama nasilja, kao i ženama i djevojkama s raznim oblicima ovisnosti koje pripremamo za terapijske zajednice.

Zajednica »Majka Krispina« sve ove godine pomaže mnogim ženama u raznim poteškoćama, bez obzira na vjeru, nacionalnost, boju kože i sl. Tijekom svih ovih godina kroz zajednicu je prošlo žena sa svih kontinenata svijeta, a vrlo često u kući borave žene katolkinje, pravoslavke, muslimanke, Romkinje... Kuća je bazirana na molitvi i djeluje na principu obitelji. Sve kućne obvezе zajednički se obavljaju uz dogovor (kuhinja, čišćenje, pranje rublja, vrt, okoliš, radionica).

Često na naša vrata kucaju napuštene djevojke i žene koje su odlučile reći »DA« životu te su zbog toga odbačene, kako od svojih partnera, tako i od ostatka obitelji, a vrlo često i od kompletног društva.

Kristina Pehar i (iza nje) Desa Jelavić

Žena koja se s određenim problemom nađe u potrebi i pokuca na vrata »Majke Krispine«, nakon obavljenog iskrenog i otvorenog razgovora, biva smještena u kuću te Udruga na sebe preuzima sve potrebno za pomoć. Vrlo često je potrebna medicinska pomoć, zatim pravna, socijalna, nadasve duhovna i psihološka. Žene u kući »Majke Krispine« borave besplatno, a vremenski rok boravka nije ograničen.

Sama misija sve ove godine opstaje prvenstveno prepuštena Božjoj volji, koja se očituje u prepuštenosti Božjoj providnosti – živimo, djelujemo i pomažemo isključivo od dobročinstava dobrih i Bogom nadahnutim ljudima koji nas pomažu, kako materijalno, tako i duhovno.

Udrugu »Majka Krispina« vode časne sestre franjevke Hercegovačke provincije Krista Kralja uz pomoć i suradnju civilnih osoba tako da je trenutna postava Udruge: č. s. Leopoldina Kovačević, č. s. Bonifacija Barbarić, č. s. Iva Bešlić te »civilke« Desa Jelavić i Kristina Pehar.

Zajednica godinama pomaže te je tijekom svih ovih godina prošlo više od 1000 žena i djece kroz kuću. Neke su se zadržale kratko, a neke i duže vrijeme. Način na koji pomažemo je jednostavan. Uz naša otvorena srca, pogled uzdižemo k nebu. Ma koliko su problemi veliki, koliko god je ljudskim očima nemoguće naći rješenje, sa stavljanjem svega toga u Božje ruke, te tražeći od Gospodina milost za nove snage i nove početke, mnoge žene iznalaže rješenje svojih velikih problema.

Često na naša vrata kucaju napuštene djevojke i žene koje su odlučile reći »DA« životu te su zbog toga odbačene, kako od svojih partnera, tako i od ostatka obitelji, a vrlo često i od kompletног društva. Živimo u sredini u kojoj je još uvijek sramota za obitelj ako je djevojka trudna, a nije udana. »Vidimo trn u oku sestre, a ne vidimo svoje brvno.« Odbačena je iako se okrenula životu i dobru. Baš takve djevojke često od nas traže pomoć i zaštitu. Prihvaćamo ih i osiguravamo potrebnu pomoć te polako čekamo prinovu. Dar s neba.

Bogu hvala, kroz ove godine primili smo puno darova s neba!

Također, isključivo uz Božju pomoć, pomogli smo mnogim ženama i djeci koje su kao žrtve, isključivo obiteljskog nasilja, od nas tražile pomoć, zaštitu i sklonište. Ovdje je bitno istaknuti da, kad god se stvorila prilika, pomagali smo kompletnoj obitelji, kako žrtvi, tako i nasilniku, a u cilju zaštite zajedničke djece te očuvanja kršćanske obitelji.

Mnogo bi se toga još moglo reći o djelovanju udruge »Majka Krispina«. Pomoću ovog QR koda možete poslušati brojna svjedočanstva žena kojima je ova udruga promijenila život.

Čvrsto vjerujemo da Duh Sveti vodi našu misiju koja se često ogledava i u mnogim savjetodavnim razgovorima s pojedincima i parovima koji nam se obraćaju.

Uz ove dvije skupine kojima pomažemo, kod nas borave djevojke i žene koje se nađu u određenim ovisnostima te se u našoj kući, okružene molitvom i podrškom, pripremaju za terapijske zajednice koje na adekvatan način pomažu u ovom problemu. Naša kuća fizički nije velika te je smještajni kapacitet do 15-ak žena, ovisno o broju djece. Čvrsto vjerujemo da Duh Sveti vodi našu misiju koja se često ogledava i u mnogim savjetodavnim razgovorima s pojedincima i parovima koji nam se obraćaju a da nužno ne borave u našoj zajednici.

I na kraju... Ne manje važno, nego kao šlag na torti, treba spomenuti kako uz molitvu i opuštene razgovore u našoj zajednici postoji i radna, kreativno-umjetnička terapija, pomoću koje žene stvaraju prava umjetnička čuda. Bez lažne skromnosti možemo reći da su suveniri stvarani u našoj radionici, rukama naših vrijednih žena, prepoznati kao unikatni i predivni te donose radost gdje god se nađu. A kreativno-umjetnička radionica, također, uz molitvu ima pozitivan učinak u oporavku žena od trauma u kojim se nađu.

Ukoliko vas putevi dovedu u Hercegovinu, u Međugorje, pod plašt naše nebeske Majke, navratite, posjetite nas. Dotad ostajmo svi zajedno u molitvi.

SVJEDOČANSTVO

Borba za nerodene je poziv za sve

Piše: Petra Rukavina

Otkad znam za sebe sjećam se da sam bila protiv pobačaja. Bila sam još toliko mala da se sad pitam jesam li uopće bila svjesna što je pobačaj. Svemu tome bila je zaslužna moja mama koja je bila velik protivnik pobačaja. Cijeli život slušala sam od nje koliko je pobačaj veliko zlo. Slušala i upijala i rasla sa stavom potpunog protivnika pobačaja.

Već sam se u osnovnoj školi znala argumentirano zalagati za život i znala sam obrazložiti razloge zbog kojih sam takav protivnik pobačaja. Sjećam se da sam se pitala kako bih se ja mogla više boriti protiv pobačaja i počela sam moliti da mi Bog pokaže način i povjeri mi neku mogućnost da se konkretnije borim za život.

Svi mi imamo neki svoj poziv i apostolat u kojem se kao vjernici dajemo u radu na Gospodnjoj njivi. Ali ova borba za nerodene nije samo jedan od poziva i apostolata. To je poziv za sve.

Razmišljala sam kako bi bilo dobro da imam priliku nekoga odgovoriti od pobačaja i onda je tu priliku dobila moja sestra. Njezina je prijateljica iz razreda ostala trudna i htjela je učiniti pobačaj. Ona se zauzela za to nerođeno dijete. Odgovorila je svoju prijateljicu od pobačaja i bila joj podrška, a danas je njezino dijete odrasla djevojka.

Bog je uslišao ove moje molitve nakon mnogo godina i dao mi priliku, i to ne samo jednu, nego puno prilik i puno mogućnosti da se borim za život. Mislim da je ovo najvažnija stvar za koju bismo se svi trebali boriti. Svi mi imamo neki svoj poziv i apostolat u kojem se kao vjernici dajemo u radu na Gospodnjoj njivi. Ali ova borba za nerodene nije samo jedan od poziva i apostolata. To je poziv za sve. Jer ljudi su izgubili pojma za zlo. Svi smo se na zlo navikli kao na nešto prihvatljivo. A u međuvremenu naša najmanja braća i sestre gube život.

Petra Rukavina sa suprugom i sinovima

Zato je ovo poziv za svakog vjernika, bez obzira na ono u čemu smo kao vjernici prepoznali da smo pozvani od Gospodina raditi. Ovo nadvisuje svaki poziv. Jer borba za zaštitu života je borba u koju smo svi pozvani.

Želim vam ispričati jedno svjedočanstvo iz naše obitelji. Nakon tri prekrasne trudnoće i tri savršena poroda u kojima sam shvatila kako smo mi žene savršeno stvorene za rađanje i koliko porod može biti divan, dogodio se prvi spontani koji nam je bio šok. Nakon toga začeta je naša Klara, djevojčica koju smo svi mi u obitelji toliko dugo i snažno očekivali nakon tri dečka. Braća su silno željela i molila za sekicu i Bog nam ju je na kraju dao. Ali i uzeo nakon samo šest dana života.

Trudnoća je bila divna, bez tegoba i simptoma i ništa se nije otkrilo u njezinu toku. Šok je uslijedio drugi dan po porodu kad su nam liječnici rekli da Klara ima tešku srčanu manu i da neće preživjeti. Borili smo se za njezin život i onda kada doktori nisu davali nikakve šanse. I nadali smo se čudu. Ali to se čudo nije dogodilo. Barem ne onakvo kakvo smo mi očekivali. Nakon tri dana smo je krstili, a sljedeći dan nam se Klara preselila u Božji zagrljaj. Znala sam da je njoj ljepeš nego igdje drugdje iako mi zbog toga nije baš bilo lakše.

*Jednom je netko rekao:
kad se Boga javno zaziva,
On će se javno i očitovati.
I mi vjerujemo da će se
On javno očitovati i da je ovo
Božja borba u kojoj smo
mi samo Njegovi suradnici.*

Čudo je što sada naša obitelj ima svoju sveticu na nebu, koja, vjerujemo, na poseban način moli za našu obitelj. Kadkad ne možemo razumjeti Božji plan, ali možemo vjerovati. Sretni smo što se Klara rodila i što smo je mogli krstiti, što smo je mogli vidjeti i primiti u svoje naručje. Sretna sam što doktori nisu otkrili njezinu bolest u trudnoći jer bi mi u protivnom trudnoća bila preteška, a ovako mi je bila prekrasna u iščekivanju novog života.

Nedavno sam pitala mamu kako to da je ona bila toliki protivnik pobačaja i kako to da nam je cijeli život toliko strastveno govorila koliko je to veliko zlo. Rekla mi je da zato što je i ona od malena u svojoj obitelji slušala o tome na isti način. I u crkvi je to isto slušala. I zato je imala potrebu nama, svojoj djeci, to govoriti. Sada razmišljam kako se uvjerenja roditelja nekad i na nesvjestan način prenose. Ono što živimo, naša djeca upijaju.

Petra i njezina obitelj samo su neki od vjernih i ustrajnih molitelja Inicijative u Čakovcu. Pomoću ovog QR koda možete pročitati jedno poticajno svjedočanstvo o spašenom životu zahvaljujući njihovim molitvama i prisutnosti.

I moj je najstariji sin u prošloj kampanji Inicijative s nepunih šest godina išao svaki put sa mnom pred čakovečku bolnicu. I svaki put kad bi netko prošao, on bi visoko dignuo transparent, osobito kad bi prolazila Hitna. Kad sam ga pitala: »Što to radiš?«, on je rekao da pokazuje sliku na kojoj se vidi da se mala djeca ne smiju ubijati pa, ako im kada dođe mama koja će htjeti ubiti svoju bebu, da oni znaju da su vidjeli jednog dečka koji im je pokazivao da se to ne smije!

To je izgradnja kulture života. I zato smo svi pozvani u ovu borbu za život. Da svojim životom svjedočimo. A ovo nije samo naš trud i naša borba. Jednom je netko rekao: kad se Boga javno zaziva, On će se javno i očitovati. I mi vjerujemo da će se On javno očitovati i da je ovo Božja borba u kojoj smo mi samo Njegovi suradnici. I na kraju ćemo biti na strani pobjednika.

VIŠE NISU SAME

Lidija Ristić: Dijagnoze odlaze, ljubav ostaje

U zagrebačkom Centru za život koji vodi Dijana Brozović, voditeljica tima za trudnice »Nisi sama«, imali smo priliku susresti Lidiju Ristić i njezina spašenog i razigranog sina Mihaela. Riječ je o vedrom dječaku koji je već toliko toga doživio i preživio te je stekao naslov junaka sa samo četiri godine života. Naravno, taj je junak na svome putu imao svoje anđele čuvare pored sebe, a upravo će one otvoriti našu novu rubriku *Više nisu same* u časopisu *Pohod*.

Razgovor vodio: Matija Šimunović

Dijana i Lidija, kako je započelo vaše priateljstvo?

Lidija: Kad sam ostala trudna, moj je partner bio bez posla. Bili smo podstanari, a moje se starije dijete tada školovalo. Ta nas je trudnoća zatekla i partner je razmišljao da nas napusti. Preko prijateljice sam došla do Dijanine udruge o kojoj nisam ništa znala. Moje je prvo pitanje bilo plaćaju li pobačaj. Dijana je silno željela razgovarati sa mnom pa je došla do nas. Sjećam se našeg prvog razgovora. Bila je samouvjerenja i smirena. Vidjela je u meni nervozu. Ja sam sjedila pred njom, ali toga uopće nisam bila svjesna. I ona je probila taj moj led da ja postanem svjesna sebe. Sve mi je objasnila, kako mi mogu pomoći, da će biti uz mene... I tako je i bilo. Sve su mi opremili za Mihaela prije poroda: odjeću, ormarić, maramice, pelene, platili stan i režije. Došli su mi članovi njezina tima koji su mi okrečili cijeli stan prije nego je Mihael trebao doći.

Dijana: Meni je Lidija bila poslana. Vjerujem da mi ju je Bog poslao kao odgovor na moje molitve. U trenutku kad me Lidija nazvala, ja sam bila na bdjenju ispred Vinogradske bolnice. To je bilo za jesenske molitvene kampanje 2018. godine. Tog sam jutra na Facebooku vidjela objavu kako je u svijetu spašeno preko 130 života i to me obradovalo, no ni jedan spašeni život nije bio iz Hrvatske. Pa sam molitvu krunice prikazala da Bog pošalje barem jedan spašeni život u Hrvatsku. Po završetku moje smjene nazvala me prvo Lidijina prijateljica, a potom i ona. Lidija nije željela našu pomoći, no ja sam je molila da nas samo posluša.

Dogovorili smo susret s njima. Na razgovor sam uvijek išla s nekim iz tima, no taj se dan Ante Čalikuć razbolio. Bilo je ili ču ići sama ili ču propustiti priliku da pomognem obitelji. Bilo me strah, no odlučila sam

Lidija Ristić sa sinom Mihaelom

otići sama. Kad sam došla, vidjela sam da je Lidija u velikoj nervosi i stresu, da je puno toga muči. Meni je bilo nevjerojatno da pored mene sjedi jedna žena koja je toliko toga u životu prošla bez ičije podrške. Fascinirale su me njezine riječi kad je rekla: »Ja sam sve ovo prvi put nekome ispričala.« Doslovce, otkad sam ja došla, pa do kraja razgovora, vidjela sam fizičku promjenu na Lidiji. Dogоворile smo odlazak kod ginekologa i nakon pregleda se Lidija odlučila za život. Mene fascinira kako se promjena na Lidiji i dalje nastavlja, samostalno, i to me uvijek raduje.

Nikako mi nije žao što sam rodila Mihaela. Sad si predbacujem što sam pomisljala na pobačaj. Uza sve njegove zdravstvene probleme, ja još nikad nisam pala na koljena i rekla da ja to više ne mogu.

Pomoći udruge »Hrvatska za Život« trebala je biti dostatna da stvari krenu u dobrom i željenom smjeru, no dogodile su se neočekivane komplikacije?

Lidija: Dobila sam bakteriju koja je utjecala na puknuće posteljice, što je izazivalo otjecanje plodne vode. Bila sam hospitalizirana u 23. tjednu trudnoće i poslije vizite su mi rekli: »Ili ćete roditi mrtvo dijete ili će to biti dijete koje će čitav život biti invalid, a i vaš je život ugrožen.« Nije mi bilo svejedno.

Dijana: Spomenula bih da sam se već više puta susrela sa situacijom da, kad otječe plodna voda, kao u Lidijinom slučaju, Lidija, ginekolozi preporučuju pobačaj. A Mihael je dokaz da se pomoći medicinske skrbi može spasiti život.

Lidija: Zahvaljujući angažmanu doktora, trudnoća je održana još tri i pol tjedna, nakon čega je rođen Mihael. Bio je težak 920 g, a dugačak 35 cm. Stroj je disao umjesto Mihuela pet dana. Imao je cjevčiću u pupku. Tako su ga hranili. Imao je novorođenačku sepsu i obostrano krvarenje drugog stupnja u glavici. Budući da nije imao trepavice i zaštitu od svjetla, operirali su mu oči jer mu je prijetila sljepoča. Imao je rupicu na srcu i herniju. Kad je bilo vrijeme obroka, špricom bi mu vadili sadržaj iz želudca kako bi procijenili koliko hrane treba primiti.

Dijana: Kad su doktori postavili sve dijagnoze, pripremili su nas na to da Mihael možda neće poživjeti pa smo tada s tri mjeseca organizirali krštenje u bolnici.

Lidija: Unatoč brojnim dijagnozama, one su po Božjem milosrđu nestajale i Mihael je pušten kući. Doma je morao biti na kisiku i morala sam ga pratiti na oksimetru. I dalje je trebao moju stalnu brigu. Nažalost, njegov se otac nije mogao nositi s tom situacijom i tad smo se razišli.

Mihael je danas star 4 i pol godine i s vremenom se riješio svih značajnih smetnji, no i dalje vam je potrebna pomoć i podrška?

Lidija: Udruga »Hrvatska za Život« nam i dalje plaća stan i režije, ali i uskače nam i u drugim potrebama. Na Dijanu se uvijek mogu osloniti. Kad je Mihael nedavno imao upalu pluća i završio u bolnici, Dijana je jedina od svih mojih prijateljica mogla doći u bolnicu nositi nam stvari.

Dijana: Mihael je pravi borac i inspiracija i, kada mi dođe i kaže IJANA, nema mi boljeg izgovora mog imena.

Dijana, nakon iskustva s Lidijom što bi mogla poručiti čitateljima?

Dijana: Pozivam sve čitatelje Pohoda da pročitaju i ovaj broj te da ga dijele dalje. Da potiču na razgovor o ovakvim temama. I ako znaju neku trudnicu koja ne zna za nas, da je upute kako bi mogla primiti pomoći i uživati u svome djetetu. Također pozivam sve ljudе da nam se priključe molitvom, postom, suradnjom, donacijama, jer potrebe naših mama i njihove djece su velike i zahtjevne. To su uvijek veliki izazovi pred nama.

Lidija, prošla si kroz neočekivanu trudnoću. Što bi iz vlastita iskustva mogla poručiti? Isplati li se u takvoj situaciji razgovarati s Dijanom, dati priliku Udrizi?

Lidija: Definitivno. Kako sam bila u svim tim problemima, ona me jednostavno umirila i dala mi nadu. Rekla je da će biti bolje. I tako je i bilo! Nije prekršila svoju riječ već pet godina.

Lidija, unatoč svemu dobrom što si primila, to je ujedno bilo i pet izazovnih godina. Jesi li ikad požalila što si donijela odluku za život?

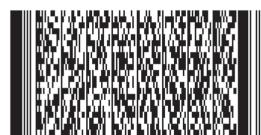
Lidija: Nikako mi nije žao što sam rodila Mihuela. Sad si prebacujem što sam pomicala na pobačaj. Uza sve njegove zdravstvene probleme, ja još nikad nisam pala na koljena i rekla da ja to više ne mogu.

Lidija i Dijana, hvala vam što ste podijelile ovu priču s čitateljima. Ona može biti važno i snažno ohrabrenje u svacijim životnim izazovima, ali i rasvijetliti osobni poziv u apostolatu za život.

Dragi čitatelji, vjerujem da ste mogli iz samo ovog jednog primjera upoznati značaj rada udruge »Hrvatska za Život«. Oko nas je nemali broj žena s teškim i gorkim životnim pričama. One su često same i beznadne. Dogodi se da baš u takvim situacijama prime dar života i tada im je pomoći najpotrebnija. Molimo vas da otvorite srce i podržite naš rad.

Podrži kulturu života,
priključi se pomaga-
nju najpotrebitijih!

Donacija za udrugu »Hrvatska za Život«:
IBAN HR48 2340 0091 1106 9825 3
(za inozemstvo: SWIT PBZGHR2X)

Pomoći ovog QR koda možete pristupiti podatcima naše Udruge i dati svoju donaciju za izgradnju kulture života.

Najava naših događanja za 2024.

**14. veljače -
24. ožujka:**
korizmena kampanja inicijative »40 dana za život«

**29. veljače -
3. ožujka:**
program Oprostom oslobođene u Zagrebu

14. - 17. veljače:
program Oprostom oslobođene u Sinju

4. veljače:
Dan života

16. ožujka:
duhovna obnova za muškarce koji mole krunicu u Remetama

11. travnja:
svečana proslava 10. rođendana Inicijative i Udruge

12.- 14. travnja:
Međunarodna konferencija u Zagrebu

18.- 21. travnja:
program Oprostom oslobođene u Zagrebu

17.- 19. travnja:
konferencija katoličkih muškaraca »Budi muškarac« u Vukovaru

23.- 26. svibnja:
program Oprostom oslobođene na Lošinju

1. lipnja:
Duhovno rekreativni susret na Ovčari kod Đakova

8. lipnja:
duhovna obnova za obitelji koje mole krunicu u Sveticama kod Ozlja

**30. kolovoza -
1. rujna:**
Nacionalni susret u Zaboku

Tijekom rujna:
Utrka za život

**25. rujna -
3. studenog:**
jesenska kampanja inicijative »40 dana za život«

7. prosinca:
duhovna obnova za muškarce koji mole krunicu u Križevcima

Ovo su samo neka od naših potvrđenih ovogodišnjih događanja povodom 10 godina Inicijative i Udruge. Pomoću ovog QR koda možete pristupiti detaljnem kalendaru događaja za ovu godinu.

